

полупияния вече Кючюкъ Сюлейманъ; — защо плачешъ, море коджа Лажо!

Стареца мълчеше и не дигаше глава.

— Ставай, бе кяфиръ! — ритна го на шегата турчина.

— Халалъ ти юнашество, аго! — отвърна дѣдо Лажо.

— Де, стани, да ни доведешъ Георгиева Люба: — я ке те разшения!

— Кючюкъ Сюлейманъ, — дигна мрачно глава дѣдо Лажо; — я си ме ти заколи мене: не ке наидешъ ти посестримата на мой Георгия, — я съмъ я окрилъ!

— Бре, коджа комита! Ха, ха, ха! Ти смѣташъ, не ке я найда ли? Харно де: кярата ерифъ, ти ке ми играешъ со нея на къчекъ, хемъ още прѣзъ тая вечеръ! — отсѣче ехидно злия турчинъ, па махна ржка на своитѣ главорѣзци и скочиха тѣ, а Феиза не забрави и бинлика съ ракия, — взе го подъ мишца, па тръгнаха гнусни золумджии да шетатъ по мракъ низъ село и да мърсятъ християнска вѣра и честь . . .

Гъстѣеше мрака на нощта; усилено виеха селскитѣ псета, а скоро се зачуха и писъци на жени и дѣца . . . Сѣкашъ хала се понесе по мирното селце . . .

Дѣдо Лажо нѣмъ и глухъ стоеше подъ своята хижа, па изведнажъ сѣкашъ божие откровение озари душата му, поклати той отчаяно глава и стана.

Сѣнката на всенародното отчаяние сѣкашъ се всели въ душата на стария юнакъ. Не бѣше ли той скиталъ прѣзъ цѣла младостъ по горитѣ не милъ и не драгъ? Не бѣше ли той думалъ, не бѣше ли се клѣлъ прѣдъ своитѣ селяни, че веднажъ, кога се молилъ Богу на изгрѣвъ слънце, то чулъ гласъ отъ небето: Турция ке падне?! И не бѣше ли паднала Турция! О, Боже Господи! Каква велика радостъ бѣ то, кога се чу, че руситѣ вече слѣзли на Велесъ! Какъ се мало и голѣмо прѣгрѣщаха бѣдни клѣти българи, когато изъ Стамболъ, дѣкато бѣха вече стигнали християнскитѣ войски отъ руси и българи, се чу, че вредъ и по цѣла Македония ще е вече българско!

Стариятъ юнакъ натисна рунтавиятъ калпакъ